

'Downes voert de spanning hoog op. *Het schaduwhuis*
is huiveringwekkend en duister.' KIRKUS REVIEWS

HET SCHADUW HUIS

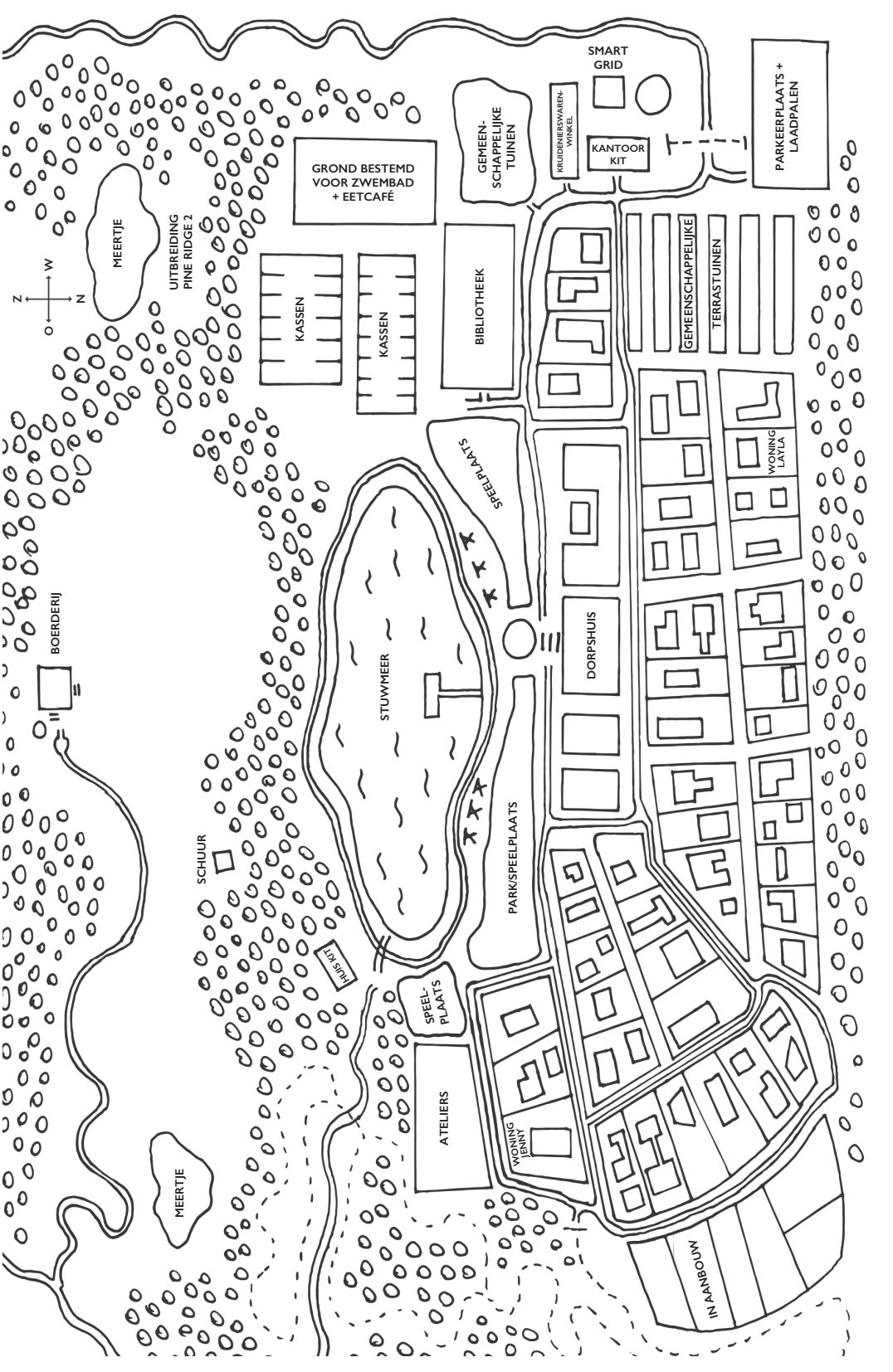
ANNA
DOWNES

AUTEUR VAN *HET VEILIGE HUIS*

ANNA DOWNES

HET
SCHADUW
HUIS

De Fontein

MEERTJE

UITBREIDING
PINE RIDGE 2

GROND BESTEMD
VOOR ZWEMBAD
+ EETCAFÉ

KASSEN

KASSEN

BIBLIOTHEEK

GEMEENSCHAPPELIJKE
TUINEN

KRUIDENISWAAREN-
WINKEL

KANTOOR
KIT

SMART
GRID

PARKEERPLAATS +
LAADPALEN

GEMEENSCHAPPELIJKE

TERRASTUINEN

WONING
LAYLA

STUWMEER

SPEELPLAATS

DORPSHUIS

PARKSPEELPLAATS

SCHUIJER

BOERDERIJ

SPEEL-
PLAATS

ATELIERS

WONING
BENNY

IN AANBOUW

MEERTJE

BOERDERIJ

PROLOOG

Eerst komen de botten. Een geschenk, maar ongewenst. Dan een pop: een overeenkomst, een belofte. En het bloed staat voor de keuze. Het vindt een gezicht, en dan weet je het.

Help. Ik heb hulp nodig. Dat zei hij, ik herinner het me duidelijk.

Stemmen in de nacht en voetstappen, zacht en langzaam op een kleed van groen, op het met gras begroeide pad omhoog naar de blauwe lucht met de glinsterende maan en de plek waar de vogels naar het noorden vliegen. Daar is het gebeurd.

Een geluid... Nee, twee geluiden, het ene na het andere. Eerst zacht, dan hard. O, er was zoveel bloed. Ik wist niet wat ik moest doen, wist niet hoe ik kon helpen.

Ik herinner het me allemaal, alleen daarna vergeet ik het weer.

Maar de regels, die vergeet ik nooit. Luister goed naar me en zeg me na: botten, pop, bloed. Zo gaat het. Er komen dingen aan, en dan... een goocheltruc. Het ene moment nog hier, het volgende verdwenen. Niemand weet waar hij is gebleven. Niemand behalve de vogels. Zij weten het. Ze hebben alles gezien.

Het was niet zijn schuld. Het was niet tegen te houden.

Er komen dingen aan en dan word je erdoor meegesleept.

1

ALEX

‘Oké, jongens.’ Ik bracht de auto tot stilstand en tuurde door de voorruit. ‘Ik denk dat dit het is. We zijn er.’

Geen van beide kinderen reageerde. Ik keek naar hun slapende gezichten, eerst dat van Ollie naast me voorin en toen dat van Kara achterin, en even was het als een anticlimax. Toen ik Pine Ridge voor het eerst had gezien, vond ik het adembenemend en ik had hun gezichten weleens willen zien terwijl we er binnenreden. Nou ja, Ollies gezicht dan. Kara was acht maanden en ze kon nog geen dier van een plant onderscheiden, dus van haar kon ik geen reactie verwachten, maar ik had zeker geweten dat mijn veertienjarige zoon onder de indruk zou zijn. In plaats daarvan snurkte hij. Met een koptelefoon op, zijn hoofd ongemakkelijk naar één kant gezakt, glinsterend speeksel in een mondhoek.

‘Jongens,’ zei ik, iets harder. Als in reactie lichtte Ollies telefoon op in zijn schoot en met een zacht gezoem kwam er een berichtje binnen. Ik keek boos naar het ding, kwam in de verleiding het op te pakken en in de dichtstbijzijnde vuilnisbak te smijten.

In plaats daarvan controleerde ik het huisnummer en de straatnaam nog een keer. Dit moest het goede huis zijn en de beschrijving klopte. Een splitlevelwoning aan de rand van het dorp, het laatste in een rijtje van vier. Witte muren, blauw dak, twee balkons en een houten trap opzij. Maar niemand stond te wachten om ons te begroeten, en dat leek me vreemd, tot ik me herinnerde dat ik geen

aankomsttijd had doorgegeven in mijn mail van een paar dagen eerder. Ik had toen niet geweten wanneer en zelfs of we wel weg hadden gekund, en dus had ik gezegd dat ik nog niet precies wist wanneer we zouden komen. *Geen probleem!* hadden ze opgewekt geantwoord. *Wip gewoon binnen in het kantoor als je hier aankomt, en we leiden je rond.* Maar ik had niemand in het kantoor gezien toen ik erlangs gekomen was en dus was ik verder gereden, over de smalle hoofdweg naar de ons toegewezen woning, volgens de aanwijzingen die ik had gekregen. Ik had geen haast: uiteindelijk zouden ze ons wel vinden, of wij hen.

Ik ademde in. In onze krappe auto rook het naar de zweetvoeten en Happy Meals van een gezin op reis. We hadden er zoveel spullen in gestouwd dat ik half verwachtte dat de ramen zouden barsten. Opslagdozen, losse schoenen en boeken, grote plastic manden vol vuile was, die ik haastig had gekocht bij de Kmart en als tetrisblokken in elke beschikbare kleine ruimte had gepropt. Vakwerk, al zei ik het zelf. Maar als ik ergens goed in was, dan was het wel inpakken en verhuizen.

Ik liet mijn portierraam zakken en een fris windje dat mijn haar in de war maakte zoals een dronken oom zou doen, drong met de zoete, aardse geur van hars de wagen binnen. Mijn huid begon te tintelen van opwinding: *Nu woon ik hier.*

Ik keek weer naar Ollie en liet mijn hoofd iets zakken om onder zijn capuchon te kijken. Het was een van die prachtige Australische novembertdagen, niet te heet of klam, gewoon perfect aangenaam, maar mijn zoon had zijn gewoonlijke slonzige groene hoody aan. Het ding mocht weleens gewassen worden; op de oranje cirkel op de voorkant zat een tomatensausvlek ter grootte van een munt van vijftig dollarcent.

‘Wat is er met je?’ zei hij, terwijl hij plotseling één oog opende. ‘Waarom kijk je me zo aan?’

‘O, sorry. Je bent wakker.’

‘Wat?’ Mijn zoon haalde een van de kleppen van zijn koptelefoon van zijn oor en blikkerige muziek ontsnapte aan de met schuimrubber omhulde speakers: een basdreun waar één enkele krijsende noot bovenuit klonk, als een alarmsirene.

‘Ik zei: je bent wakker.’

‘Eh, ja, natuurlijk.’ Hij schoof zijn capuchon achterover en trok de koptelefoon om zijn nek. ‘Waarom zijn we gestopt?’

‘Omdat we er zijn. We zijn aangekomen.’

Ollie haalde zijn schouders op, pakte zijn telefoon en bewoog snel zijn duimen over het schermpje om zijn berichten te checken. *Tik-scol-tik-tik-scol*.

‘Wil je niet uitstappen en rondkijken?’

Met zijn ogen nog steeds aan het schermpje gekleefd opende Ollie het portier en hij stapte uit. Ik keek snel naar Kara, zag dat ze nog sliep en volgde zijn voorbeeld. Ik rook oranje jasmijn, mirte, citroenmirte en maar een vleugje zilte zeelucht. Geen uitlaatgassen, asfalt of overvolle rolcontainers. Ik ademde in en mijn longen voelden fris en schoon.

Ollie draaide zich traag om en nam zijn nieuwe omgeving in zich op. Hoewel het maar twee uur rijden van de binnenstad van Sydney en vijftig kilometer ten noordoosten van de eindeloze buitenwijken van de Central Coast vandaan lag, maakte het ecodorp Pine Ridge toch een heel afgelegen indruk. Hoog in de heuvels genesteld en gebouwd op voormalige landbouwgrond leek het volledig afgezonderd van de chaos van de stad. Geen oorverdovende wegwerkzaamheden, roekeloze bestuurders met een voorlopig rijbewijs die hun banden lieten gieren of het voortdurende elektronische *bliiep-bliiep-bliiep* van voetgangersoversteekplaatsen. Op het terrein van tachtig hectare waren alleen vogels, bijen en het gefluister van de wind te horen.

De sfeer van rust werd nog versterkt door de vorm van het dal, ondiep en rond als een schotel, en de enorme, vlakke blauwe waterplas op de bodem. Het bos eromheen vormde een natuurlijke fluis-terwal en dempte de weinige geluiden die nog klonken tot een stilte die bijna kunstmatig aandeed. Ook de schoonheid van het dorp leek onwerkelijk. De gebouwen die als legoblokken van boven aan de heuvel tot onder in het dal stonden, deden denken aan de Europese stadjes op legpuzzels en ansichtkaarten, zoals Positano, Cinque Terre en Santorini, en doordat ze vlak bij het stuwmeer lagen, her-

innerden ze me aan de vredige plaatsjes op meeroevers die ik tijdens de backpackvakanties in mijn late tienerjaren had gezien: Bled, Hallstatt, Seyðisfjörður, San Marcos La Laguna.

Maar op Ollie maakte het geen indruk.

Ik liet mijn sleutels rinkelen en wachtte af wat hij ervan zou vinden. Na ons snelle vertrek en de autorit zat ik nog vol adrenaline. Met allebei mijn handen op het stuur en één oog in de achteruitkijkspiegel. Droge mond, gesprongen lippen, bloederige, pijnlijke nagelbedden na weken nerveus bijten.

Ik keek naar het gezicht van mijn zoon en wenste wanhopig – nee: eiste – dat hij het even mooi zou vinden als ik. Toen ik even tevoren van de heuvel omlaag gereden was, was ik vol vertrouwen geweest. Hoe kon je niet van deze afzondering, dit gevoel van absolute veiligheid houden? Van de slingerende weg die van de snelweg vandaan naar de welig tierende eucalyptussen leidde, naar het turkoois glinsterende stuwmeer en het land dat de huizen vasthield als met een paar tot een kom gevormde handen. Het was perfect. Maar nu ik door de ogen van mijn zoon keek en zag hoe afgelegd het hier was, viel er een schaduw over de kleuren van Pine Ridge.

Op sommige plekken was het dorp nog niet af. Daar waren de wegen stoffig, vol vuile bandensporen en grondkluiten. Met modder bespatte betonmixers stonden naast pas gegoten betonplaten en ingewikkelde houtskeletten, en aan de randen zag ik hier en daar nog restanten van de oude boerderij die plaats had moeten maken voor het dorp: verlaten stacaravans, rollen roestig ijzerdraad, stapels afgedankte buizen. Gammele oude schuren als knorrige kinderen weggezakt in hoeken.

Maar gezien het tempo waarin het nieuwbouwproject was gegroeid sinds ik het voor het eerst had gezien, zou dat alles snel genoeg opgeruimd worden. Weggegooid of verbrand. Bestraat, geegaliseerd, opgepoetst, omgevormd tot iets beters. Weg met het oude, leve het nieuwe. Ik hield van dat gevoel. In een plaats als Pine Ridge was echt geen plaats voor het verleden. Of dat hoopte ik tenminste.

‘Ik vind het ongelooflijk,’ zei Ollie uiteindelijk, op die neerbui-

gende toon die hij speciaal voor mij reserveerde, ‘dat je me dwingt om naar een hippiecommune te verhuizen.’

‘Dit is geen commune. Het is een ecodorp.’

‘Whatever.’ Hij keek weer op zijn telefoon. ‘Het is een triest gat.’

Ik zuchtte ontmoedigd. ‘Zullen we even rond gaan kijken?’

We beklommen de zes brede traptreden voor het huis. Op de steunmuren aan weerszijden waren grevillea, callistemon en andere gemakkelijk te onderhouden heesters geplant, die de tuin een wat verwilderde, verwaarloosde aanblik gaven.

‘Had je me niet gewoon huisarrest kunnen geven of zo?’ zei Ollie achter me. ‘Dat zouden alle andere ouders hebben gedaan. Niemand anders wordt zomaar van school gehaald en naar een of andere uithoek meegesleept.’

Boven aan de stenen trap speurde ik naar tekenen van leven achter de ramen. ‘Ik doe dit niet om je straf te geven, Oliver. Probeer het als experiment te zien. Ik heb het maar voor drie maanden gehoord. Als we dan tot de conclusie komen dat het ons hier niet bevalt, vertrekken we.’

‘Zoals gewoonlijk.’

‘Niet zoals gewoonlijk.’

‘Echt wel.’

‘En jij krijgt wél huisarrest.’

‘Wat?’

‘Tot nader order. Dát is je straf.’

Zijn mond viel open.

‘Sorry, *mate*,’ zei ik. ‘Wat je doet heeft consequenties.’

‘Maar ik heb toch niets gedaan!’ Verontwaardigd keek hij me aan. ‘Ik had je al gezegd –’

‘Ik weet wat je gezegd hebt, en ik wil het niet opnieuw horen, niet nu. We praten er later nog wel over.’

Hij bleef nog een ogenblik boos kijken, en toen richtte hij zijn aandacht weer op zijn telefoon, met een uitdrukingsloos gezicht, op elkaar geklemde kaken en zijn nek vooruit gestoken onder een verontrustend rechte hoek.

Ik probeerde de voordeur te openen, maar die zat op slot. Ik klop-

te aan, maar niemand antwoordde. Ik deed een stap achteruit en onderzocht de ramen op de bovenverdieping. Zoals veel van de naburige huizen was ook dit huis gebouwd op een steil oplopend terrein, en voor zover ik kon zien, hadden de twee verdiepingen elk een eigen toegang. De bovenverdieping kwam uit op de weg erachter, en de benedenverdieping – een kleinere, op zichzelf staande versie van de ruimere bovenverdieping – op de weg ervoor.

‘Waarom maar drie maanden?’ Ollies plotselinge vraag kwam uit het niets.

‘Wat bedoel je?’

‘Het lijkt me gewoon willekeurig, da’s alles. Is een halfjaar niet gebruikelijk? Of een heel jaar?’

‘Dat ligt hier net iets anders,’ zei ik. ‘Ze willen alleen permanente bewoners, omdat ze de gemeenschap proberen uit te breiden, en dus krijg je drie maanden de tijd om te beslissen of je erin wilt investeren, volgens het principe van “try before you buy”. Als je je na die drie maanden niet wilt verplichten moet je gaan.’

‘Dus wat gebeurt er als we willen blijven?’

‘Nou, dan kunnen we gaan bouwen.’ Ik liep om de zijkant van het huis naar de plek waar een betegelde patio in het grasveld uitstak. De houten trap die ik had gezien vanaf de weg leidde naar een klein balkon op de bovenverdieping. ‘Ze hebben hier een regeling die ze “samenwerkend wonen” noemen. Je zet je naam op een lijst, dan koppelen ze je aan mensen met wie je eventueel wilt samenleven, en dan koop je met zijn allen een stuk land.’

‘Hm,’ zei Ollie.

‘Dus je deelt de grondkosten, maar bouwt je eigen huis, voor de helft van de normale marktprijs.’ Ik keek weer naar de ramen op de benedenverdieping. Het hele huis leek me verlaten. ‘Ik denk niet dat er iemand thuis is. Wat vind jij, zal ik boven gaan kijken? Of gaan we terug naar het kantoor?’

Ollie deed alsof hij mijn vragen niet had gehoord. ‘Ik snap het niet. Dus je wilt een huis gaan kopen met mensen die we niet kennen?’

‘Geen huis, maar een stuk land. Zodra we daar een huis op heb-

ben gebouwd is dat van ons. Je kunt helpen het te ontwerpen. Lijkt je dat niet spannend?’

‘Nee, dat lijkt me maf.’

Ik slenterde terug naar de voorkant van het huis.

Ollie volgde me. ‘Waarom zouden we iets kopen met mensen die we nog nooit hebben gezien?’

‘Nou, natuurlijk moeten we eerst kennis met ze maken. Daar gaat het om bij tijdelijke huur, dat is bedoeld als proefperiode. In die tijd kunnen we hier mensen leren kennen en zien of we met ze overweg kunnen.’

En zien of zij met óns overweg kunnen, voegde ik er onhoorbaar aan toe.

‘En als er nou niemand met ons wil wonen?’ vroeg Ollie, alsof hij mijn gedachten had gelezen.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dan gaan we hier weg.’

‘O ja.’ Hij trok zijn capuchon over zijn ogen. ‘Natuurlijk.’

‘Joh, kom op,’ zei ik. ‘Doe niet zo chagrijnig. Kijk wat een uitzicht!’ Ik spreidde mijn armen, gebaarde naar het bos links van ons, de huizen rechts en de onbebouwde grond aan de overkant van het dal. Regenwatertanks stonden op terrastuinen en het zonlicht weerkaatste in zonnepanelen. Vlinders en bijen cirkelden om Oost-Indische kers en geraniums, en recht voor ons, nog net zichtbaar boven de daken van de naburige huizen, strekte het stuwmeer zich uit naar een oprijzende heuvel met groen gras en schaduwplekken. Op een lege, omheinde wei stond een oud boerderijgebouw, fraai als op een schilderij: met muren van wit geverfde, elkaar overlappende planken, een puntdak en een veranda er helemaal omheen.

‘Is het niet prachtig?’ vroeg ik ademloos.

‘Het is klote,’ antwoordde Ollie bot. ‘Waar zijn de mensen? Waar zijn de winkels, de cafés, de surfclubs? Waar zijn de gólven?’

Ik wees naar een tussen twee palen gespannen volleybalnet en een avontuurlijk speelpark onder lichtoranje schaduwdoeken. Barbecueplekken, picknicktafels en een lange zwemsteiger die boven het glinsterende stuwmeer uitstak. De pas bestrate wegen, zei ik, waren perfect om te fietsen en te steppen. ‘Het lijkt wel een vakantiepark, toch?’

Mijn zoon schudde zijn hoofd om aan te geven dat hij het niet met me eens was. ‘Mag ik de autosleutels?’ vroeg hij mompelend. ‘Ik moet mijn telefoon opladen.’

Zijn afwijzing deed pijn. Ik stak mijn hand in mijn zak en gaf hem de sleutels. Ik keek hem na terwijl hij terugliep over de weg en toen zag ik iets bij de bovenste traptrede. Een postdoos van bruin karton in de schaduw van een verwilderde heester, half verborgen door bloemen en bladeren. Ik hurkte erbij neer om hem van dichtbij te bekijken: was hij voor mij bedoeld?

Er stond niets op, geen naam, geen adres, en hij was niet dichtgetapet. Nieuwsgierig boog ik een van de kleppen om, en ik zag veren en een kleine, geschubde poot. Eén kraaloogje. En glinsterende roze knobbeltjes.

‘O, god.’ Ik deinsde terug. Was het... een *dode vogel*? Ik stapte er weer naartoe om het te controleren. ‘Jasses, wat goor.’ Het was zeker een vogel. Morsdood, in elkaar gedrukt en opengescheurd, alsof een kat of vos de darmen eruit had gehaald. Er waren veren uitgetrokken en uit een snee in het vlees staken kleine botjes. De binnenkant van de doos was besmeurd met vegen van een donkere, olieachtige substantie.

Wat deed die dode vogel verdorie voor de deur? De huurwoningen werden toch wel gecontroleerd en schoongemaakt voordat de nieuwe huurders er hun intrek namen?

Toen hoorde ik een geluid. Een ruisend, knisterend geluid van ergens dichtbij. Het klonk als iemand die door lang gras liep. Ik stond op, draaide me langzaam om, keek omhoog naar het huis, liet mijn ogen over de muren naar de bovenverdieping, ramen en overhangende dakranden gaan. Ik keek naar de naburige huizen en het bos, maar voor zover ik kon zien was er niemand in de buurt.

Ik keek snel naar mijn auto en zag Ollie met het portier open en zijn koptelefoon weer op zijn hoofd op de voorstoel zitten. Hij had al een hekel aan het dorp. Verminkte dierenlijkjes zouden zijn mening er niet positiever op maken. Ik pakte de doos op en liep ermee om het huis heen. Ik vond een vuilnisbak aan de achterkant, lichtte het deksel op, gooide de doos erin en voelde me gelijk een stuk beter.

Maar terug aan de voorkant van het huis werd ik overspoeld door een paniekgolf zo hevig dat ik tegen de muur moest leunen om te voorkomen dat mijn hoofd ging tollen. Was het wel goed om naar Pine Ridge te verhuizen? Het gewicht van mijn beslissingen dreigde me te verpletteren: alle dingen die ik had kunnen doen maar niet had gedaan, alle dingen die ik had gedaan maar niet had moeten doen. Al mijn keuzes leken me plotseling verkeerd.

Mijn hart klopte in mijn keel, mijn maag draaide zich om. *Allemaal jouw schuld. Snertmoeder.*

Ik kneep mijn ogen dicht, probeerde tot rust te komen, maar in plaats daarvan hoorde ik Stuarts stem. *Ga maar, vlucht maar. Ga je gang, probeer het maar. Ik weet je wel te vinden.*

Ik ademde in en liet de lucht langzaam ontsnappen. *Hou. Je. Hoofd. Koel. Je kinderen hebben je nodig.*

Precies op dat moment werd mijn dochttertje wakker en ik hoorde haar zachte kirkgeluidjes door het geopende portierraam. Mijn borsten tintelden en mijn melk begon te vloeien. Het was bijna tijd om haar te voeden. Terwijl Kara harder begon te schreeuwen klonken mijn woorden tegen Ollie na in mijn hoofd: *Wat je doet heeft consequenties.* Een ogenblik overwoog ik om mijn mond te openen en met haar mee te jammeren.

Maar nee, alles zou goed komen. Of beter nog, alles zou geweldig zijn. Ik had het moeilijke gedeelte al achter de rug en nu zou ik ons een nieuw leven geven. Het zou goed met ons gaan.

Ik opende mijn ogen en dacht aan de ruime afstand tussen mij en Sydney, het gigantische, uitgestrekte nationale park met zijn rivieren en steile rotsen, regenwouden en kolkende rivieren. Ik keek naar de heuvels, de bomen, het water en al die gloednieuwe huizen. En boven dat alles uit zag ik de hemel, groot, licht en vol mogelijkheden.

Adem in.

Adem uit.

Het komt goed.

Niets was beter dan een nieuwe start.

2

ALEX

Juist toen ik Kara aan het troosten was en me afvroeg wat ik daarna zou doen, ontmoetten we de eerste buur: een magere vrouw in een lange linnen jurk en met een gele hoofddoek om, die snel over de weg kwam aanlopen uit de richting van de ingang. ‘Hallo,’ zei ze en ze stak een hand uit. ‘Jullie moeten de nieuwe bewoners zijn. Ik ben Jenny, ik woon boven.’

‘Alex,’ zei ik en ik schudde haar de hand. ‘Leuk je te leren kennen. En bedankt dat we zo snel bij je konden intrekken.’

‘Graag gedaan. Maar je hoeft me niet te bedanken, hoor. Ik bedoel, strikt genomen ben ik de verhuurster, maar zo zien we elkaar niet hier. Het land is van iedereen.’ Ze grinnikte verlegen. ‘Waar kom je vandaan? Ik hoor toch een accent?’

‘Ja. Ik ben opgegroeid in Engeland, maar woon al bijna even lang in Australië. En nu zijn we uit Sydney verhuisd.’

‘Ah. Dan zal Pine Ridge een hele verandering voor jullie zijn. Hier is de sleutel. Sorry dat ik er niet was toen jullie aankwamen, ik was er even tien minuutjes tussenuit. Bevalt het appartement? Kan ik je met iets helpen?’

Ik vond Jenny meteen sympathiek. Ondanks haar uitgemergelde gezicht en magere lichaam was ze levendig en energiek, en dat werkte aanstekelijk.

‘Hé, hallo daar, schatje,’ zei ze. Ze kietelde Kara onder haar kinnetje, waardoor die begon te giechelen. ‘Wat ben je lief.’

Zelfs Ollie glimlachte, een klein wonder op dat moment, vond ik.

Jenny vermaakte Kara terwijl Ollie en ik ons ‘leven’ uit de auto haalden, als de ingewanden uit een vis, en alles opgewekt kletsend de stenen trap op sjouwden. Ze was zo vriendelijk en wilde ons zo graag tevreden zien dat ik maar niets over de dode vogel in de doos zei, want ik wilde haar stemming niet bederven met klagen.

Gelukkig had ik verder geen op- en aanmerkingen. Het appartement op zich was heerlijk. Het woongedeelte was voorzien van een bank, vloerkleed, salontafel en niet al te grote tv. Er kwam licht binnen door twee behoorlijk grote ramen en een glazen schuifdeur gaf toegang tot een kleine speelveranda. De keuken was licht en fris en voorzien van een splinternieuw elektrisch fornuis en muren met metrotegels. Op het houten werkblad van het kookeiland was een schaal gele citroenen neergezet, vrolijk als een vakantie in Spanje. Het was zo snoezig dat ik bijna tranen in mijn ogen kreeg.

Jenny liet ons zien waar alles stond en hoe het werkte, en precies op het moment dat ze wilde vertrekken verscheen er een man in de deuropening met een fles wijn en een papieren zak in zijn hand.

‘Ah, Kit,’ zei Jenny. ‘Mooi, ik wilde net naar het kantoor bellen. Alex, had je al kennismemaakt met de stichter van ons dorp?’

‘Ja, natuurlijk.’ Ik zwaaide vriendelijk naar Kit.

‘Alex!’ zei Kit enthousiast. ‘Wat goed dat je gekomen bent.’

Ik voelde iets fladderen in mijn buik. Ik was vergeten hoe knap hij was. Gebronsde huid, baardje en donker haar dat in een mannenknotje gebonden was. Een fit uitziend lichaam dat goed uitkwam in zijn T-shirt zonder mouwen en spijkerbroek met afgeknipte pijpen. Een glimlach zo wit en schoon als een drogend laken in de zon.

Kit Vestey en ik hadden elkaar maar één keer ontmoet, toevallig, een paar maanden eerder, bij een yogastudio in Bondi. Kara en ik kwamen net uit onze allereerste Mama’s & Baby’s-yogales en we waren allebei humeurig, zij omdat ze een dutje had gemist en ik omdat ik me had geërgerd aan al die rijke ‘moederondernemers’ die zoveel leniger waren en veel gehoorzamer kinderen hadden dan ik. Kara had de hele les geprobeerd bij me vandaan te kruipen en had

de andere peuters scheef aangekeken, alsof ze wilde zeggen: *Designerluiers? Hoofdbanden? Niet mijn soort mensen.* En eerlijk gezegd kon ik daar wel inkomen.

Maar ondanks mijn stemming zei ik hallo tegen de man die flyers stond uit te delen in de vestibule, omdat ik hem dacht te herkennen aan zijn glimlach. Hij vroeg of de les me was bevallen en leek daarmee te bevestigen dat we elkaar kenden. We bleven een tijdje als oude vrienden staan kletsen over yoga en toen gaf hij me een flyer. *Pine Ridge* stond erop. *Creëer het leven dat jij wilt.*

Op dat moment besepte ik dat ik hem eigenlijk helemaal niet kende en de fout had gemaakt om me in te laten met een straatverkoper. Ik begon me te excuseren, maar het gevoel van *déjà vu* was zo sterk dat ik bleef aarzelen terwijl hij zijn verkooppraatje hield. *Gemeenschapszin, duurzaamheid, goed voor de planeet, betaalbare woningen, bla-bla-bla.* ‘Het is niet echt mijn ding,’ zei ik ten slotte, ‘maar het was leuk kennis met je te maken.’

Een paar dagen later had ik de naam Pine Ridge nog steeds in mijn hoofd, evenals de vriendelijke glimlach van de man. Ik bleef maar denken aan de flyer die ik in mijn handtas had gestopt.

En toen op een dag, toen het echt niet meer ging tussen ons, ging ik een eind rijden. Ollie was naar school, Stu aan het werk. Het leek alsof Kara al in maanden niet meer had geslapen, en dus was ik er niet best aan toe. Ik wilde alleen een blokje om rijden om haar in slaap te krijgen, maar op een of andere manier ging ik door, steeds verder, de stad uit, tot ik op de snelweg zat. Ik reed en reed, bijna stoned van uitputting, en vroeg me af of ik eindelijk gek geworden was en ergens bij Cape York zou uitkomen... En toen zag ik een uitrit opdoemen, en een zijweg die afboog, kleine witte pijlen op het asfalt wezen me erheen. Een stemmetje in mijn hoofd zei: *Sla hier af.* En dat deed ik. Twintig minuten later zag ik het bord en besepte ik dat mijn onderbewuste me helemaal naar Pine Ridge had gestuurd.

Ik parkeerde. Keek om me heen. En werd prompt verliefd. De glooiende heuvels, het bos, de kleuren, het licht... Ik wist nog dat ik dacht: ik ben hier thuis, voordat ik tegen mezelf zei dat ik tot mezelf

moest komen en zorgen dat ik een dosis cafeïne binnenkreeg voor het geval dat ik zou gaan hallucineren.

Ik bleef niet lang die dag, en Kit zag ik niet. Ik sprak even met een vrouw die aannam dat ik verdwaald was (toen ik haar niet corrigeerde, wees ze me hoe ik terug kon komen op de snelweg) en toen reed ik terug naar huis. Ik zei tegen mezelf dat ik Pine Ridge in mijn achterhoofd moest houden als uitwijkmogelijkheid. En toen het water me uiteindelijk tot aan de lippen kwam, belde ik op. Gelukkig leek Kit het goed te vinden dat ik de drie maanden huur vooraf en contant betaalde wanneer ik aankwam.

Indertijd had ik het een prima idee gevonden. Maar nu ik in mijn nieuwe keuken stond, dacht ik dat ik te hard van stapel was gelopen en ik begon weer aan mezelf te twijfelen.

‘Nou,’ zei Jenny, ‘als jullie twee elkaar al kennen, ga ik maar. Alex, het was heel leuk om je te leren kennen. Veel plezier met uitpakken, en als je iets nodig hebt, vraag het gewoon.’ Ze gaf me snel nog een klopje op de arm, liep de deur uit en liet me alleen met Kit achter.

‘Dat hebben jullie snel gedaan,’ zei hij. Hij stapte het appartement binnen en knikte naar onze dozen en tassen. ‘Het lijkt alsof jullie al gewend zijn hier.’

‘Het is niet onze eerste verhuizing,’ zei ik. ‘En Jenny heeft geholpen. Ze is heel aardig.’

‘Sorry hoor, ik had er ook bij moeten zijn. Maar eerlijk gezegd wist ik niet dat het al zo laat was. Ik heb wat voor je om het goed te maken.’ Hij gaf me de fles wijn, een witte met een boterachtig gouden kleur en een handgeschreven etiket. ‘Een welkomstcadeau, zelfgemaakt door een van de bewoners. En brood en kaas.’ Hij zette de papieren zak op het aanrecht. ‘Ik dacht dat jullie wel wat zouden lusten na de reis hierheen.’

‘Dank je.’ Een gênante blos verspreidde zich tot achter mijn oren. Kit zag er niet echt opvallend uit: van gemiddelde lengte en lichaamsbouw, bruine ogen, dikke wenkbrauwen en diepe lijnen aan weerskanten van zijn mond wanneer hij glimlachte. Maar hij was heel charismatisch en had iets waardoor het moeilijk was je ogen van

hem af te houden, zoals bij een schilderij dat je aandacht gevangen houdt zonder dat je kunt zeggen waarom.

Er viel een ongemakkelijke stilte en ik wist niet hoe ik die moest vullen. Ik was me er pijnlijk van bewust dat ik er niet uitzag: ongewassen haar, geen make-up op, korte spijkerbroek en een onflatteus T-shirt dat ik die ochtend had aangetrokken toen het nog donker was. Ik had me zelfs nog niet gedoucht. Kit daarentegen oogde fris, schoon en zelfverzekerd. Het viel me op dat op zijn T-shirt een wervelend, oogachtig symbool afgebeeld stond met eronder de woorden *WAT IS JE WAARHEID?* Ik schoot bijna in de lach. *Mijn waarheid? O, schat, dat wil je niet weten.*

Ik schraapte mijn keel. 'Sorry, maar ik moet je aan de kinderen voorstellen. Dit is Kara.' Ik boog me voorover om mijn dochter van de vloer te tillen. Daar had ze veilig ingesloten door de dozen liggen rollen op haar mat, in zichzelf brabbelend en met haar teentjes in haar handjes. Ze kroop tegen me aan en stopte haar hele handje in haar mond.

Kit zwaaide naar haar. 'Ah, wat is ze mooi.'

Trots glimlachend keek ik naar haar. 'Reken maar dat ze het weet.'

Kara haalde haar handje uit haar mond en blies een speekselbel. 'Baba,' zei ze en ze klapte in haar handjes alsof ze zojuist een goocheltruc had uitgevoerd.

'Mijn zoon Ollie is ook ergens in de buurt. Ik ga hem halen.'

'Nee, het is goed, laat hem maar acclimatiseren,' zei Kit. 'Zal ik je helpen jullie spullen uit de auto te halen?'

'Nee, we hebben alles al binnen, volgens mij.'

'Zal ik je dan in het dorp rondleiden? Ik heb nog net genoeg tijd om je alles te laten zien.'

Ik zette Kara in de kinderwagen, dwong Ollie mee te gaan, volgde Kit door Pine Ridge en riep oh en ah bij alle bijzonderheden. We liepen terug naar de hoofdingang en begonnen met het kantoor, een handig gerenoveerde scheepscontainer met een tuintje eromheen. Door de glazen wand aan het ene eind zag ik een lang, opgeruimd

bureau en twee stoelen voor grote computerschermen. ‘Daar breng ik het grootste deel van de tijd door,’ zei Kit. ‘Als je vragen of problemen hebt, ben ik daar meestal te vinden.’

Naast het kantoor stond een lange loods met op de deur een mechanisch codeslot en een bordje waarop stond dat hier voedsel verkocht werd. Daarachter een weelderige tuin, barstensvol kleur, en nog wat verder weg een rij halfronde plastic kweekkassen. ‘Oorspronkelijk waren het er veertien,’ zei Kit, ‘maar toen we het land kochten waren er nog maar twee in gebruik. Al het plastic was eraf gewaaid en de bedden waren overwoekerd, maar je kon er nog van alles mee doen. Nu zijn er negen hersteld en weer in bedrijf.’

Het centrum van het dorp bood uitzicht op het stuwmeer en kon bogen op een dorps huis, een fitnesscentrum en een eethuisje dat werd gerund door een vrijwilliger. ‘We zijn van plan een groter eet-café te bouwen bij de kassen,’ legde Kit uit, ‘en ook nog een zwembad en een wellnesscentrum.’

Er was een gereedschapsbibliotheek waar de bewoners alle denkbare doe-het-zelfbenodigdheden konden lenen, en een echte bibliotheek met een heleboel nieuwe titels. Kit liet ons ook twee verschillende speelplaatsen zien. ‘We proberen zo veel mogelijk activiteiten te organiseren voor de kinderen, om ze achter hun beeldschermen vandaan en naar buiten te krijgen. Hoewel ze eigenlijk niet veel aanmoediging nodig hebben. Het lijkt alsof ze altijd buiten willen zijn, ook bij slecht weer.’ Er werd gewerkt aan een gloednieuwe klimmuur en een skateschans, zei hij.

We liepen langs nog meer huizen, tuinen en een derde speelplaats. Het was allesbehalve druk in het dorp, maar anders dan vanuit mijn huis, zag ik nu mensen die kalmpjes met van alles en nog wat bezig waren. Ouders met kleine kinderen die speelden op de oevers bij het stuwmeer, thuiswerkers die koffiepauze hielden op hun balkon, pensionado’s met hoeden op en tuinhandschoenen aan die op de aarde neerknielden en onkruid uit de grond trokken. Iedereen glimlachte en wuifde toen we langs kwamen wandelen.

We bleven een ogenblik staan in de schaduw van een boom. Kara

jengelde in de kinderwagen. Het was heet en ze begon honger te krijgen.

‘Er is nog een hoop te doen, zoals je ziet,’ zei Kit. ‘Vorige week hebben we de regenwaterafvoer bij de bovenweg in gebruik genomen, en dat ronde huis daar – zie je dat, met die lemen muren? Dat is nu ook af. En nu willen we een paar van de oude boerderijgebouwen gaan renoveren.’ Met een twinkeling in zijn ogen beschreef hij de plannen voor een backpackhostel, een houtbewerkingsatelier en een cadeauwinkel.

Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik hem aan. ‘Een cadeauwinkel?’

‘Ik weet het, ik weet het.’ Kit lachte en haalde zijn schouders op. ‘Maar we hebben de inkomsten nodig.’

Naast me slaakte Ollie een diepe zucht. *Kunnen we gaan?* vroeg hij geluidloos door de woorden te vormen met zijn lippen, zodra hij mijn aandacht had. *Ik verveel me.* Kara, zijn kleine medesamenzweerster, trappelde met haar beentjes en jengelde. Ik wierp hun allebei een strenge blik toe en stak een vinger op: *Even wachten nog.* Zelf was ik ook moe en geïrriteerd, na een grotendeels doorwaakte nacht; op het laatste moment was ik nog gestrest bezig geweest met het opstellen van to-dolijstjes en obsessief googelen van de talloze manieren waarop mijn baby in een onbekende omgeving kon verongelukken (door onbeschermd stopcontacten, dingen waarin ze kon stikken, ziektekiemen, opgerolde elektriciteitskabels, niet-afgesloten kasten, scherpe hoeken, pannen kokend water waar niemand op lette, rare burens met mogelijk agressieve honden; een eindeloze lijst).

‘Er lopen wandelpaden door het bos,’ zei Kit, zich niet bewust van ons onhoorbare familieoverleg. ‘Gewoon de bordjes volgen. En je kunt veilig zwemmen in het stuwmeer, dus voel je vrij om een duik te nemen wanneer je maar wilt.’

‘Geweldig,’ zei ik, in een poging de communicatie met hem gaan-de te houden. ‘Het water ziet er prachtig uit. De hele omgeving is prachtig.’

Kit glimlachte. ‘Dank je. Wij houden er ook van.’

‘Hoelang heeft het geduurd om dit te bouwen?’

‘Tot nu toe? Ongeveer zes jaar.’

‘En daarvoor was het gewoon landbouwgrond?’

‘Ja. Zo ver je kunt kijken.’

‘Wat voor soort bedrijf?’

‘Een bloemenkwekerij. Behoorlijk grote onderneming ook. Of dat was het vroeger. Je kunt er nog delen van zien. Een paar schuren, de kweekkassen. En de weiden aan de overkant van het stuwmeer zijn min of meer onveranderd gebleven sinds we het dorp in gebruik genomen hebben.’

Ik liet mijn ogen over het stuwmeer en toen over de ongerepte heuvel gaan. ‘Gaan jullie daar ook bouwen?’

‘Dat zijn we van plan.’

‘Wat is dat daar?’ Ik wees naar het leegstaande gebouw dat ik eerder had gezien en dat eruitzag als een schilderij. Met één verdieping en steunpalen eronder, brede dakranden en een balustrade in plantagestijl.

Kit volgde mijn blik. ‘Dat is de oude boerderij, waar de familie vroeger woonde.’

‘Het is heel mooi.’ Ik dacht terug aan een van de favoriete verhalenboeken uit mijn kindertijd, over een meisje dat in een groot, wit huis woonde met een keurig houten hek eromheen en grote avonturen op het platteland beleefde. Ik wist nog dat ik met mijn vingers over de illustraties had gestreken en had gewenst dat ik tussen de bladzijden kon leven.

‘Het is zeker mooi,’ zei Kit instemmend. ‘Of dat was het, tenminste. Maar er moet echt een hoop aan gebeuren. We hebben het er weleens over om het te renoveren, maar... Ik weet het niet, misschien breken we het toch maar af. Er wil toch niemand in wonen.’

‘Waarom?’

‘O, het klinkt misschien gek, maar het is een huis met een beetje een geschiedenis. De boeren die er woonden hebben ooit een kind verloren. Een zoon die was verdwenen. De meeste mensen hier denken dat hij gewoon was weggelopen, maar sommigen zeggen dat er meer aan de hand was, en nu gaat het gerucht hier dat het er

spookt of zo.’ Hij lachte opnieuw. ‘Niemand gelooft dat natuurlijk, maar zoals je weet zijn zulke geruchten hardnekkig. Iedereen loopt er met een boog omheen.’

‘Hm,’ zei ik. Ik stak mijn hand in de kinderwagen om Kara te kietelen, en ze giechelde opgetogen. ‘Een ecodorp waar het spookt. Daar had ik nog nooit van gehoord.’

Kit lachte ook. ‘Nee, nou ja, we denken ook graag dat we uniek zijn hier.’

Ollie rolde met zijn ogen en keek me nog eens doordringend aan. Ik negeerde hem en glimlachte beleefd naar een stel op leeftijd dat op huis aanging na een zwempartij in het stuwmeer: natte haren, blote voeten, vochtige handdoeken om hun lijf. Ze wuifden en Kit wenkte hen om ons aan elkaar voor te stellen. Ze begonnen over het een of ander te kletsen en mijn aandacht dwaalde af. Ik draaide me om om te kijken wat mijn kinderen deden en zag dat Ollie zijn telefoon weer tevoorschijn had gehaald.

‘Hé,’ siste ik. ‘Kun je alsjeblieft een beetje opletten?’

‘Op wat dan?’ mopperde hij. ‘Wat jullie zeggen interesseert me niet.’

Het kostte me moeite om kalm te blijven. Ik begreep dat hij het moeilijk had gehad, de laatste tijd, en dat hij worstelde met de verhuizing, maar sinds we waren aangekomen had hij alleen maar lopen klagen en chagrijnig gekeken.

Ik keek naar zijn telefoon. ‘Aan wie stuur je dat berichtje?’

‘Niemand.’

‘Ollie?’

‘Ik ben niet aan het sms’en.’

‘Wat doe je dán?’

‘Dat gaat je niet aan.’

Ik beet op mijn onderlip en probeerde kalm te blijven klinken. ‘Aan Stuart soms?’

‘Neu.’

‘Je hebt het hem toch niet verteld, hè?’

Ollie zuchtte. ‘En als ik dat nou eens wel zou doen?’

Ik aarzelde. Wat wist Ollie? Wat moest ik hem vertellen? *Zo min*

mogelijk was het voor de hand liggende antwoord. ‘Het is gewoon... beter dat hij niet weet waar we zijn.’

‘Hm hm.’ Mijn zoon keek me koeltjes aan. ‘Het zou goed geweest zijn als je dat had uitgevogeld voordat je een kind met hem kreeg, hè?’ Hij wierp een minachtende blik in Kara’s kinderwagen.

Ik wist niet wat ik terug moest zeggen. *Ollie 1 – Mam o.*

Ik dacht er verder niet meer over na en richtte mijn aandacht weer op Kit en het gepensioneerde stel, maar wist niet meer waarover ze praatten. Ik wachtte beleefd tot ze waren uitgesproken en staarde naar de sprookjesachtig mooie boerderij. Op de veranda, vlak achter een van de palen, realiseerde ik me, zag ik een donkere gedaante. Zat daar iemand? Ik wachtte tot de gedaante zich zou verroeren. Maar hoe langer ik keek, hoe meer ik ervan overtuigd raakte dat het een schaduw van een boom was, of misschien iets wat tegen de balustrade was neergezet en achtergelaten. Ik hield mijn hand boven mijn ogen tegen de zon en deed mijn best om het beter te kunnen zien.

‘Serieus, mam, gaan we hier nou weg?’ vroeg Ollie, luid genoeg om verstaanbaar te zijn voor Kit. ‘Ik heb het er helemaal mee gehad.’

Ik voelde me gekwetst. ‘Óliver.’

Hij keek me boos aan, en een hatelijke, onvergeeflijke gedachte flitste in me op: *Die boeren hebben geluk gehad. Als mijn zoon zou verdwijnen, zou ik dat niet erg vinden.*

Lees verder in *Het schaduwhuis*

Eerste druk mei 2022

Oorspronkelijke titel *The Shadow House*

Oorspronkelijke uitgever Affirm Press

Copyright © 2021 Anna Downes

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Kees van Weele

Omslagontwerp Studio Jan de Boer op basis van een ontwerp van David Baldeosingh Rotstein en Alan Ayers

Omslagillustratie huis © David Saxe/Arcangel; bladeren © Fotolitz/Depositphotos

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6141 4

ISBN e-book 978 90 261 6142 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6143 8

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.